

Matinada de càmping

Miro el despertador. No són ni les 7 del matí i fa cinc minuts que han començat crits i corredisses, fent miques la quietud de les primeres hores del matí, encara fresquetes, al càmping. Com altres soferts acampadors, m'espero deu minuts arraulida dins del sac a veure si els *agressors* es cansen i paren. Però no: criden, es persegueixen, se sent el soroll estrepitos dels plats metàlics. Tot en francès.

Començo a perdre la paciència i a imaginar-me qui són els autors. Tots els números de la rifa són per la "colonie", una colla d'adolescents *multiculturals* amb qui vam coincidir ahir al barranc de la Peonera. Més Mohammeds i Fatimes que Madeleines i Pierres, per entendre'ns.

Sorollosos, maldestres i un punt desvalguts, els adolescents baixaven pel riu entre excitats i morts de por. Anava l'últim un noi negre tenyit de ros, alt i gros, que necessitava el suport moral i l'ajuda física per superar els obstacles d'altres companys més petits. Mig ajudant-se, mig esbatusant-se, van aconseguir arribar al final.

Tota l'estona havien estat uns metres per davant o uns metres per darrera del nostre grup, de manera que no vaig poder estar-me de parlar amb un dels monitors, també magrebí. Curiosa que és una.

– *D'on sou?*

– *De París* – em contesta somrient, i precisa: de la "banlieu" (de l'extrarradi)

Hores després, ens adonàvem que són veïns del càmping, instal·lats unes feixes més avall.

Ara són dos quarts de set. Com que el soroll ve precisament d'allí, surto definitivament del sac disposada a exercir de ciutadana pacífica però indignada que reclama als monitors francesos més control dels seus nens.

Però al apropar-me al lloc d'on venen els crits i les batusses, sorpresa majúscula: els agressors pocasoltes no són els nois i noies de la "colonie" que, mig adormits, estan començant a sortir de les tendes.

Els *protas* de l'escàndol són una colla de sis joves entre vint i trenta anys, rossos, blancs i maleducats. Potser es diuen Pierre o Madeleine i estudien a la

Sorbona. Instal·lats al costat de la "colonie", tenen el posat autosatisfet i fatxenda.

M'apropo i els hi dic que molesten als altres campistes i que callin d'una vegada. Es fa silenci.

Minuts després, mentre preparo l'esmorzar, una petita "patrulla" de Fàtimes i Mohammeds fa la seva ronda matinal i passa per davant la nostra tenda.

– Bon jour, els li dic amb un somriure culpable.

– Bon jour, en respon el noi negre, tenyit de ros. Però no somriu.